

[Dahlgaard.]

Produktionsmidlerne her i Landet, stadig taler om, hvor nødvendigt det af Hensyn til Erhvervslivet er at komme ned med Priserne paa disse Omraader, samtidig hindrer alle Forsøg paa at tvinge Priserne ned paa de Omraader, hvor den frie Konkurrence er udelukket og Befolkningen er prisgivet. Alene det, jeg her har fremdraget, vilde jo, hvis denne Udbygning standsede, betyde mere med Hensyn til Aflastning af Forbrug og Produktion end alle de Skattelettelser, som den højtærede Regering har faaet gennemført og i øvrigt anbragt paa forkert Sted.

Man kan selvfølgelig ogsaa sige, at overfor hele dette Benzinspørgsmaal var der en anden Vej at gaa, nemlig den at modarbejde Monopolet gennem Andelsbevægelsen. Det vilde være en naturlig og smuk Opgave for Brugsforeningerne, og først og fremmest selvfølgelig for Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger, at gaa imod dette Monopol. Men desværre er Forholdet det, at Brugsforeningerne paa dette Omraade endnu ikke har ment at kunne undgaa at gaa i Fjendens Sold, og Fællesforeningen er — jeg ved ikke i hvilket Omfang, men i hvert Fald i en vis Tid — bundet ved Overenskomst med et af Benzinkompagnierne.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke andet end sige, at Andelsbevægelsen jo desværre ikke har haft Styrke til at blive den Regulator overfor Monopoltendenserne her i Landet, som Andelsbevægelsens Pionerer i sin Tid drømte om. Jeg vil ogsaa sige, at det er ikke altid blot Styrken, der har manglet, selv om den selvfølgelig har manglet paa mange Omraader. Jeg har den Opfattelse, at f. Eks. Andelsementfabrikkens sørgelige Historie er et Eksempel paa, at det ikke blot er Mangel paa Styrke, der her gør sig gældende.

Man vil lægge Mærke til, at indenfor Andelskredse her i Landet er Opmærksomheden heldigvis ved at rettes imod det, der foregaa vedrørende Benzinen. Enhver, der i afvigte Sommer har læst de Artikler, der er fremkommet i „Andelsbladet“, har lagt Mærke til dette. Men i hvert Fald, hvad enten Staten eller Andelsbevægelsen eller begge i Forening beslutter sig til at gaa op imod Benzinmonopolet, er det givet, at det kun er et Spørgsmaal om Villien; er Villien til Stede, saa kan den fornødne Konkurrence ogsaa skabes.

Som jeg begyndte med at sige, er Stedet her ikke til at angive de Veje, der kan være Tale om at gaa. Men Grundlaget for hele

Spørgsmaalet er selvfølgelig Klarlæggelse af Problemet i dets Enkeltheder. Derfor skal jeg slutte med til den højtærede Trafikminister at rette det Spørgsmaal, som jeg ikke fik endeligt Svar paa i Finansudvalget, om Ministeren er rede til gennem et Udvalg bestaaende af Repræsentanter for Administrationen, Rigsdagen og Motororganisationerne og andre Organisationer, som her kan komme i Betragtning, at lade foretage fornøden Undersøgelse af de Spørgsmaal, der knytter sig til Imødegaaelse af Monopolpriserne paa Benzin og Petroleum.

Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning i Anledning af et Samraad, som Finansudvalget har haft med den højtærede Trafikminister, et Samraad angaaende Privatbanernes Tilslutningsafgift. Jeg har, som jeg udtalte ved Finanslovsforslagets første Behandling, den Opfattelse, at Staten burde gaa ind paa en yderligere Nedsættelse af denne Tilslutningsafgift. Vi har i Øjeblikket den Tilstand, at de Privatbaner, der er bygget noget tilbage i Tiden, med de smaa Anlægsomkostninger, betaler en meget mindre Tilslutningsafgift end de Baner, der er anlagt i den dyre Tid med de store Anlægsomkostninger. Det er et urimeligt Forhold.

Jeg har henstillet at gaa til en saadan Nedsættelse, hvis man ikke vilde gaa til fuldkommen at lade Tilslutningsafgiften bortfalde; hvad jeg for min Del er Tilhænger af. Ministeren har desværre i Finansudvalget stillet sig afvisende overfor hele dette Spørgsmaal; der kan derefter ikke ventes noget Initiativ fra Ministerens Side, og der er vel saa ikke andet at gøre end at overveje, om man kan naa frem ad anden Vej, ved at Initiativet tages paa en eller anden Maade her i Salen.

Holstein: De Udtalelser, som de ærede Medlemmer Hr. Dahlgaard og Hr. Hartvig Frisch har fremsat angaaende Statsradiofoniens Programudvalgs Virkemaade og navnlig den Behandling, som Redaktør Reventlow for ikke saa længe siden har været Genstand for, kan jeg for mit Vedkommende ganske tiltræde.

Det er jo ikke en inferior og ukendt Journalist, som Radioraadet havde opfordret til den 11. November, paa 10-Aarsdagen for Vaabenstiltanden efter den store Krig, at holde et udenrigspolitisk Foredrag; det er en højt anset og fortræffelig Skribent, som plejer baade at skrive og tale i Dagens fulde Lys. Enhver, der interesserer sig for Udenrigspolitik, kender Redaktør Reventlows Grundsynsmaader; og det maa dog vel